

Naar buiten!

Biologieles in het park

Biologielerares Astrid Roest-van Meerwijk gaat regelmatig met de brugklassen naar het Wilhelminapark om planten te determineren. "Met een zoekkaart verzamelen de leerlingen wilde planten zoals fluitenkruid, boterbloem, herderstasje, hondsdraf, ereprijs en weegbree. Die plakken ze op hun zoekkaart." Ze is blij met het park zo dichtbij. "Andere docenten moeten de praktijk naar het lokaal halen, wij stappen gewoon de deur uit. Die voorbeelden zeggen meer dan duizend woorden, deze kennis blijft hangen. En 'leren door ervaren' staat

bij het Stanislascollege hoog in het vaandel."

De biologielerares wil ook meer met de bovenbouw naar het park. "Daarbij gaan we dieper in op de stof. We kijken naar bijzondere bomen, zoals de vleugelnoot die er staat, maar ook hoe je het park in stand houdt. Zo denken leerlingen actief mee over natuurontwikkeling en het behoud van de natuur." De leerlingen genieten. "Wat is er nou leuker dan met mooi weer buiten zijn, te leren in de praktijk en zo extra punten te halen!"

FOTO: MARCEL STIJT

Bomen met naam

Een kijkpark, zo is het Wilhelminapark aan het Westplantsoen oorspronkelijk bedoeld. Met slingerende waterpartijen en vergezichten over glooiende gazons. Waarbij het beeld van de wandelaar steeds wisselt, van licht naar donker, hoog naar laag en van ver naar dichtbij.

Teksten: Tekstkeuken, Edith Vos

In de jaren dertig was er grote behoefte aan groen in de stad. Plantsoenopzichter O. de Vries ontwierp het Westplantsoen, een romantisch park in de Engelse landschapsstijl, net als het Agnetapark en de Nieuwe Plantage. Als werkverschaffingsproject legden dertig man het park aan. Ze werkten wekelijks vijftig uur voor een mager loon van ongeveer zeven euro per week.

In 1945 werd het park ter ere van koningin Wilhelmina omgedoopt en plantte de Oranjevereniging zes lindebomen met de namen van leden van het koninklijk huis. Ergens staat dus een boom die Juliana heet! En natuurlijk Wilhelmina. Later kwam er een nieuwe speelplaats voor kleuters en werd de speelweide vergroot. Bij de renovatie vijftien jaar terug is goed gekeken naar hoe mensen het park gebruiken. Gekozen is voor een natuurlijk beheer van de buitenrand. Daar trekken de natuurvriendelijke oevers nieuwe planten en dieren. Ook is er een fijne uitreplek voor honden. Maar de binnenzone van het park ademt de stijl van toen.

FOTO: MARCEL STIJT

Natuurvriendelijke oevers

Bij een natuurvriendelijke oever is de overgang van land naar water veel vlakker dan normaal. Daardoor kunnen er meer dieren- en plantensoorten leven. Bij de aanleg lijken de oevers op een strandje, na een paar jaar is de oever op zijn mooist. Afwisselende plantensoorten zorgen ervoor dat dieren er kunnen eten, rusten, nestelen en zich voortplanten. Op veel plekken werkt de gemeente aan deze oevers, in het Wilhelminapark bestaan ze al. Handig is ook dat het water er schoner is en ze veiliger zijn voor kleine kinderen. Die voelen snel dat hun voeten nat worden en gaan niet kopje onder vanaf een steile kade.

Arbeiderswijk vermomd als villapark

Het is 1880. Directeur J.C. van Marken van de Gist- en Spiritusfabriek koopt voor 16.000 gulden een stuk grond naast zijn fabriek en laat er een woonwijkje ontwerpen voor zijn arbeiders. Naast tachtig comfortabele huizen gaat hij zelf in de enige echte villa wonen, genaamd Rust Roest. Van Marken noemt het park naar zijn vrouw. En zo ontstaat het eerste tuindorp van Nederland, het Agnetapark, dat koningin Emma in 1884 officieel opent.

De woningen zijn per drie of vier samengevoegd in een blokje met het uiterlijk van een villa. Het beeld van een villapark is compleet als tuinarchitect L.P. Zocher, bekend van het Vondelpark en de Keukenhof, de groenaanleg ontwerpt in Engelse landschapsstijl met monumentale bomen en heesters. Fabrieken in andere steden zien de voordelen van de bin-

ding tussen werkgever en werknemers en nemen het voorbeeld over.

Saamhorigheid

Inmiddels is de villa van Van Marken afgebroken en staat er op die plek een borstbeeld van de stichter en zijn vrouw. Na een complete renovatie in 1998 is het Agnetapark nu een publieke stadstuin. Toch lijkt, net als vroeger, saamhorigheid van de bewoners te horen bij de wijk. Bewoonster Maaike van Adrichem: "De sociale controle is groot, onze kinderen kunnen overal spelen. En als het even kan, komen we gezellig bij elkaar!"

Het Agnetapark heeft een uitgebreide beschermde status. Naast Rijksmonument is het park door UNESCO aangemerkt als Werelderfgoed. Dit jaar krijgt het er nog de status van Beschermd Stadsgezicht bij.

FOTO: WINNIE WEDDINGS.NL

Delfts geheimpje

Tachtig bruiloftsfeesten waren er het afgelopen jaar in het Agnetapark. Ook gaven vijftien stellen elkaar daar het ja-woord nu er buiten het stadhuis getrouwd kan worden. Winnie Vroegindewij, zelf *weddingplanner*, koos deze feestlocatie voor haar bruiloft. "Het is een prachtige plek om te trouwen, zeker in combinatie met De Lindenhof. Het park is 'verstopt' in een vrij drukke omgeving. Van de mooie oude bo-

men en de vijver gaat een bijzondere rust uit." Rond 1884 liet de directeur van de Gist- en Spiritusfabriek 'De Tent' bouwen, een houten buurthuis voor zijn werknemers. Die werd zo veel gebruikt dat er in 1914 een stenen gebouw verrees. De Lindenhof staat er nog steeds en is in gebruik voor vergaderingen, conferenties, feesten en bruiloften en sinds kort kan er ook getrouwd worden. Tijdens de feesten gaat het le-

ven in het park en de woonwijk gewoon door. "Het was grappig dat zich spontaan een paar sportvissers mengden onder onze trouwgasten", zegt Winnie Vroegindewij. "Overigens waren onze vrienden en familie zonder uitzondering verbaasd over de pracht van het park. Het voelt alsof we een Delfts geheimpje hebben verklapt."